

Наставно-научном већу Факултета политичких наука Универзитета у Београду

На седници Одељења за међународне студије, одржаној 13. маја 2025. године, констатовано је да је кандидаткиња мср Ема Крактус завршила писање докторске дисертације под насловом „Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације председника Барака Обаме, студија случаја украјинска криза (2013–2017)“. Одлуком наставно-научног већа Факултета политичких наука у Београду на седници одржаној 15. маја 2025. године именована је Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације у саставу: др Миша Стојадиновић, доц. др Стеван Недељковић и доц. др Марко Дашић.

Комисија је прегледала и оценила наведени докторски рад и на основу мишљења свих њених чланова Наставно-научном већу Факултета политичких наука Универзитета у Београду подноси следећи:

Извештај о завршеној докторској дисертацији

1. Основни подаци о кандидату

Ема Крактус је рођена 15. јула 1986. године у Кладову. Другу економску школу завршила је 2009. године у Београду. Основне и мастер академске студије из области економије завршила је у Београду, а након ових студија завршила је мастер академске студије политикологије – међународне и европске студије на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Академске 2017/2018. године уписала је докторске академске студије политикологије – међународне и европске студије на истом факултету и положила све предвиђене испите. На Институту за политичке студије у Београду, као докторанд, 2021. године, изабрана је у звање истраживача – сарадника.

Од априла 2014. године била је запослена у Министарству привреде Републике Србије у кабинету министра, а од 2015. године рад наставља у Министарству финансија Републике Србије на радном месту саветника у кабинету министра. На предлог Министарства финансија Републике Србије 2015. године уписује се на Дипломатску академију Министарства спољних послова Републике Србије коју завршава 2016. године са просечном оценом 9,12. Од 2017. године обавља послове на радном месту вишег буџетског инспектора у Сектору за буџетску инспекцију Министарства финансија Републике Србије, где и данас ради.

Ауторка је, или коауторка неколико научних радова из области међународних односа, категорије M23, M24, M51:

1. Крактус, Ема и Бобан Марјановић. 2025. „The role and significance of the establishment of the new BRICS development Bank“. SPT, No 3/2025, year XXXII, vol. 91 pp. 123-138.
2. Hassan, Faisal Essa Ali Abdallah, and Šaljić, Eldar, and Kraktus, Ema. 2025. „Prirodne katastrofe i njihov uticaj kritičnu infrastrukturu u Ujedinjenim Arapskim Emiratima“. Politika nacionalne bezbednosti 28 (1): 1-19.;
3. Марјановић, Бобан и Ема Крактус. 2025. „Геокономска компонента велике стратегије Сједињених Америчких Држава у периоду између два светска рата“. Политичка ревија 83 (1): 133-161.;
4. Крактус, Ема. 2024. „Стратешко јачање дипломатског мултилатерализма посредством економског партнерства држава БРИКС“. Српска политичка мисао 88 (6): 9-24.;
5. Милошевић, Зоран и Ема Крактус. 2023. „Дунав, НАТО и стратегија Европске уније за Дунав, у: Европа и Дунав - Дунав у геополитичким стратегијама европских држава. Институт за политичке студије, Београд, стр. 29-47.;
6. Крактус, Ема и Слађана Николић. 2018. „Финансијске институције Србије од краја 19. века до почетка Другог светског рата“. Национални интерес, 32 (2). стр. 21-40.;
7. Николић, Слађана и Ема Крактус. 2017. „Women In Politics: The Role Of Angel Merkel In Managing Migrant Crisis“. 2015. Наука и друштво, Факултет политичких наука, бр. 8, 23-39.;

Учествовала је на неколико научних конференција:

1. Међународна научна конференција „Европа и Дунав“, Институт за политичке студије, Београд, 2023. године;
2. Конференција „US-Serbia Partnership: How to Use History for a Better Future?“, Факултет политичких наука Универзитета у Београду, 2018. година;
3. Симпозијум: „Промена парадигме: 30 година од пада Берлинског зида и трансформација постојећих поредака“. Центар за немачке студије Факултета политичких наука Универзитета у Београду, Симпозијум је био финансиран од стране DAAD-а (Немачке служба за академску размену), Фондације Konrad Adenauer, Фондације Hans Zajdel, Факултета политичких наука и Амбасаде СР Немачке у Београду, 2019. година;
4. Конференција: “Српско-амерички односи тридесет година од пада Берлинског зида”, Центар за студије Сједињених Америчких Држава Факултета политичких наука Универзитета у Београду, 2019. година.;

Научне области интересовања кандидаткиње су међународни односи и економија. Говори енглески језик.

2. Основни подаци о докторској дисертацији

Докторска дисертација кандидаткиње мср Еме Крактус под насловом „Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације председника Барака Обаме, студија случаја украјинска криза (2013–2017)“ је написана на 208 страна стандардног формата (А4, проред 1, маргине 20mm), од којих је 188 страна основног текста, 14 страна извора и литературе и пет страна чине изјава захвалности, биографија ауторке и изјаве које су саставни део докторске дисертације.

Дисертација садржи увод, четири поглавља и закључак: „Увод“, „Теоријски оквир–неокласични реализам као теорија спољне политике“, „Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време прве администрације Барака Обаме“, „Крај „ресетовања“ и избијање кризе у Украјини“, „Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације барака обаме, студија случаја украјинска криза (2013–2017)“ и „Закључак“.

Докторска дисертација представља заокружену целину у научном, стручном и методолошком смислу. Закључци дисертације поткрепљени су ваљаном аргументацијом. Основна теоријска и практична полазишта заснована су на обимној литератури и бројним изворима. Кандидаткиња је користила монографије и зборнике научних радова великог броја страних и домаћих аутора, научне и стручне чланке у часописима и зборницима радова у штампаном и електронском издању, примарна међународна документа, као и медијске изворе.

1. Предмет и циљ истраживања

Предмет истраживања ове докторске дисертације су односи између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у периоду од 2013. до 2017. године, у контексту украјинске кризе. Друга Обамина администрација је доживела потпуни неуспех када се ради о побољшању односа са Русијом. И док су у првом Обаминам мандату очекивања од ресетовања односа била велика, други мандат је у великој мери био разочарење. То се једним делом може објаснити и тиме што су договори у областима где је то било могуће постићи, при чему ни једна страна није била спремна за даље компромисе, али и тиме да је дошло до промена на месту председника Русије.

Долазак Владимира Путина на место председника Русије уместо Дмитрија Медведева, утицао је на промену односа САД и Русије, јер је Запад на Медведева гледао као на много либералнију опцију. Година 2013. је нарочито важна јер она представља тренутак када су сукоби ескалирали до тачке без повратка. Како је криза у Украјини кулминирала крајем новембра 2013. године, уз одбијање председника Јануковича да потпише Споразум о

придруживању са Европском унијом, ствари у овом региону, а самим тим и односи између Русије и САД, почели су да се заоштравају. „Кримско питање“ није само кључна карика у руско-украјинским односима, већ проблем егзистира у много ширем контексту, са аспекта дугорочног урушавања безбедносног система на европском континенту, услед затегнутих односа Русије и водећих земаља запада, пре свега САД. Друга Обамина администрација је окарактерисана наставком и погоршањем односа између Русије и САД а за које се сматрало да ће бити ресетовани за време првог мандата. Да би се у потпуности разумела спољна политика САД за време друге Обамина администрације потребно је сагледати неколико кључних аспеката. Пре свега било је потребно критички преиспитати историјску позадину дешавања на простору Крима. Затим, неопходно је детаљно сагледати спољну политику САД за време Обаминог првог мандата. Односи између САД и Русије који су до доласка Обама на власт полако почели да се побољшавају, кренули су силазном путањом. Избори у САД и Русији одржани исте године, уједно су усмерили даље усложњавање односа у међународним односима и означили су крај у погледу јачања билатералних односа двеју држава.

Кључно истраживачко питање којим се бави ова докторска дисертација је формулисано на следећи начин: „Зашто су се односи између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације, после почетних успеха и покушаја „ресетовања“ у време прве Обамина администрације, драстично погоршали у време друге Обамина администрације од јануара 2013. до јануара 2017. године? Зашто су украјинска криза, војни сукоби који су потом уследили и анексија Крима тако дубоко пореметили односе између ова два важна актера међународног поретка?“ Истраживачко питање је експланаторно јер тежи да опише и објасни односе ове две велике силе у периоду од 2013. до 2017. године. Оно је такође и емпиријско, јер се заснива на конкретном историјском случају украјинске кризе у наведеном периоду.

Просторно одређење предмета истраживања ове докторске дисертације обухвата области евроатлантске и евроазијске геополитичке сфере са посебним освртом на Украјину.

Временско одређење предмета истраживања обухвата период трајања друге председничке администрације Барака Обама од 2013. до 2017. године. У раду се најпре обрађује процес ресетовања од 2009. до 2012. године, који је претходио предмету истраживања дисертације.

У овом временском периоду се најбоље може анализирати погоршање односа САД и Руске Федерације, као и догађаји који су дубоко пореметили односе између ова два важна актера међународног поретка.

Дисциплинарно, ова докторска дисертација у најширем смислу припада науци о међународним односима, односно њеној поддисциплини спољнополитичкој анализи.

Теоријски оквир истраживања се заснива на теорији неокласичног реализма чији су најеминентнији представници аутори Гидеон Роуз, Норин Рипсман, Џефри Таљаферо и Стивен Лобел. На основу овог теоријског оквира, под независном варијаблом у

истраживању се подразумева релативни распоред моћи у међународном систему, али се користе интервенишуће варијабле на индивидуалном нивоу. Интервенишуће варијабле укључују перцепције највиших државних одлучилаца, пре свега, председника САД и Руске Федерације о спољним приликама и притисцима, унутрашње карактеристике обе државе, институционална ограничења, улогу политичких и интересних група, као и улогу јавног мњења и медијског дискурса.

Научни циљ истраживања ове дисертације јесте научна дескрипција и научно објашњење билатералних односа између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације за време друге Обаине администрације у контексту „Украјинске кризе“. Како би се пружио одговор на напред наведено главно истраживачко питање, односно, зашто су се односи између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације, после почетних успеха и покушаја „ресетовања“ у време прве Обаине администрације, драстично погоршали у време Обаине друге администрације од јануара 2013. до јануара 2017. године, најпре ће се подробно објаснити узроци пропадања тзв. *ресетовања* односа између САД и Русије.

Кључну област дисертације представља научна дескрипција билатералних односа ове две силе поводом њихових политика према украјинском питању. То даље упућује на анализу у дисертацији која ће пружити одговор на питање зашто су украјинска криза, војни сукоби који су потом уследили и анексија Крима тако дубоко пореметили односе између ова два важна актера у све сложенијем међународном систему. У емпиријском погледу описаћемо најважније догађаје који су обележили наведени период за време Украјинске кризе, са нарочитим освртом на саму кризу, председничке изборе у САД и Русији 2016. године, руски рат у Сирији, проблем разоружања у оквиру *CFE* споразума, као и на улогу НАТО савеза у читавом процесу. Такође, у раду су дефинисани и основни извори моћи које су САД и Русија користиле током периода који дисертација истражује (2013–2017). На крају, указано је на политику континуитета америчке спољне политике, што потврђује чињеница да је наредна администрација, прва Трампова, наставила да испуњава кључне стратешке приоритете установљене за време Обаине администрације, а које су, најпре, подразумевале одржавање америчког примата у глобалним односима. У истраживачком процесу дошло се до потпуно нових научних сазнања у вези са предметом истраживања. Један од најзначајних научних циљева рада јесте продубљивање постојећих и објашњења потпуно нових научних сазнања о америчко–руским односима у 21. веку, као и чињеница да ова конкретна тема није научно обрађивана у домаћој академској литератури.

Друштвени циљ дисертације је трострук. На првом месту, тежимо упознавању академске и шире заинтересоване јавности у Републици Србији са односима Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације председника Барака Обаме у контексту кризе у Украјини. Друго, рад пружа детаљно образложене начине спољнополитичког понашања и односа ове две силе и како су се такви односи рефлектовали на савремени међународни поредак, као и на геополитички положај Украјине. Додатно, политички одлучиоци би могли, узимајући у обзир научну анализу

поводом рата у Крајини као светске теме, да у контексту пројектоване спољне политике Републике Србије имају увид у политику светских сила према интересима малих држава у међународном поретку.

2. Основне хипотезе од којих се полази у истраживању

У складу са предметним одређењем и научним циљевима истраживања хипотетички оквир обухвата једну општу и пет посебних хипотеза.

Општа хипотеза

Избијање кризе у Украјини 2013. године суштински је погоршало односе Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације. Покушај „ресетовања“ односа који је обележио први председнички мандат Барака Обаме показао се као неодговарајући оквир за односе ове две земље у измењеним околностима кризе у Украјини и повратка Владимира Путина на место председника Руске Федерације. Геополитички и идентитетски значај Украјине за целокупни положај и свеукупну моћ Руске Федерације био је за руске одлучиоце важнији мотив него добри односи са Сједињеним Америчким Државама. Погрешно опажање интереса Руске Федерације као и преоштра реторика са стране Запада, допринели су њиховом разилажењу и отпочињању фазе отвореног непријатељства која су се наставила до краја Обаминог другог мандата и била још више погоршана наводним руским мешањем у америчке председничке изборе 2016. године.

Прва посебна хипотеза

Неокласични реализам представља најбољи теоријски оквир за објашњење односа Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације председника Барака Обаме (2013-2017) јер је комбинацијом утицаја који долазе са нивоа међународног система, нивоа државе и нивоа личности могуће стећи праву слику ових односа.

Друга посебна хипотеза

Опажајући председника Дмитрија Медведева као „новог Хрушчова“ са којим је могуће успоставити квалитетније односе и променити руску спољну политику из Путинове ере коју је пре свега обележио рат у Грузији 2008. године, Сједињене Америчке Државе осмишљавају стратегију „ресетовања“ и покушај обнове поверења и сарадње са Руском Федерацијом.

Прва појединачна хипотеза

Потписивање споразума „Нови СТАРТ“ представља најважнији легат Барака Обаме и Дмитрија Медведева на месту председника Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације.

Друга појединачна хипотеза

Стратегија „ресетовања“ у односима Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације одговарала је обема странама и пружила неопходан предах после економске кризе из 2008. године и погоршања односа као последице рата у Грузији.

Трећа појединачна хипотеза

„Арапско пролеће“ и посебно избијање ратова у Либији и Сирији, оставља дубоке последице по укупне америчко–руске односе и доприноси порасту неповерења између две стране.

Трећа посебна хипотеза

Руско опажање Украјине као стратешки најважније земље за сопствену безбедност, кључна је детерминанта политике Руске Федерације према кризи у Украјини. Улазак Украјине у НАТО и ЕУ суштински би угрозио безбедност Руске Федерације и њен спољнополитички положај.

Прва појединачна хипотеза

Председнички избори у Сједињеним Америчким Државама и Руској Федерацији 2012. године компликују односе између две земље.

Друга појединачна хипотеза

Избијање кризе у Украјини дешава се у специфичним околностима раста међусобног непријатељства Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације.

Трећа појединачна хипотеза

Магницки закон који Конгрес Сједињених Америчких Држава усваја у децембру 2012. године симболички представља највишу тачку удаљавања у дотадашњим односима две државе од завршетка Хладног рата.

Четврта посебна хипотеза

Поред објективно супротстављених интереса у Украјини, главни узроци погоршања односа између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације су и лична нетрпељивост између два руководства, пре свега председника Путина и његових најближих сарадника и председника Обаме и његовог спољнополитичког и националнобезбедносног тима.

Прва појединачна хипотеза

Споразуми у Минску доводе до замрзавања и одлагања сукоба у Украјини а не и његовог решавања.

Друга појединачна хипотеза

Изазак Русије из Споразума о конвенционалним снагама у Европи симптом је дубоке кризе у европској безбедносној архитектури после Хладног рата.

Пета посебна хипотеза

Последице кризе у Украјини кључно су обележје руско-америчких односа у време другог мандата Барака Обаме. Ово погоршање односа прелило се и на друге сфере и друге регионе света попут Блиског истока и других важних региона.

3. Опис садржаја (структуре по поглављима) дисертације

Докторска дисертација се састоји из шест делова – увода, четири поглавља и закључка. У првом, уводном делу рада изложен је проблем научног истраживања и предмет

дисертације. Дат је хипотетички оквир, који се састоји од главне, посебних и појединачних хипотеза. Даље се описују методе које су током истраживања коришћене и на основу којих ће се представити налаз дисертације. Такође, изложени су и научни и друштвени резултат истраживања. Преглед структуре свих поглавља рада део је уводног поглавља.

Друго поглавље дисертације под насловом *Теоријски оквир – неокласични реализам као теорија спољне политике* односи се на теоријски оквир неокласичног реализма. У њему су представљени најновији теоријски резултати науке о међународним односима. Мср Крактус сматра да овај теоријски оквир на најприхватљивији начин објашњава најважније промене на нивоу међународног система које су утицале на односе Сједињених Држава и Руске Федерације. Са друге стране, овај оквир својим моделом објашњава и утицај кључних политичких одлучиоца на те односе. У вези са тим, теорија неокласичног реализма, као и њене научне законитости, у потпуности одговарају предмету истраживања. У ужем смислу у раду се користила теорија неокласичног реализма Норина Рипсмана, Џефрија Таљафера и Стивена Лобела, с обзиром на њен све важнији положај у оквиру ширег корпуса реалистичке теорије међународних односа. У раду је коришћено више посредујућих варијабли које објашњавају обликовање (артикулацију, формулацију и имплементацију) спољне политике САД и Русије, карактеристичних за теоријски оквир неокласичног реализма. У посредујуће варијабле које имају експланаторну снагу да објасне системске импулсе, спадају стратешка култура САД, унутрашња политичка динамика и одлуке руске Думе и америчког Конгреса, као и перцепције лидера, посебно председника Обама и председника Путина, али и остале варијабле које су детаљно објашњене и описане у другом поглављу рада.

Треће поглавље под насловом *Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време прве администрације Барака Обама* представља одговор на главно истраживачко питање ове дисертације. Ово поглавље рада детаљно анализира неуспели покушај побољшања односа између САД и Русије у периоду од 2009. до 2012. године, имајући у виду да овај процес чини незаобилазну и полазну основу за даљу анализу ових односа у контексту украјинске кризе. Посебна пажња је посвећена свим фазама „ресетовања“ односа и догађајима који нису довели до суштинске промене и приближавања двеју земаља.

Четврто поглавље под насловом *Крај „ресетовања“ и избијање кризе у Украјини* хронолошки и аналитички сагледава прекид покушаја побољшања односа између Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације након Путиновог поновног избора на место председника државе 2012. године, са посебним освртом на развој украјинске кризе. Поглавље почиње анализом председничких избора у САД и Русији, који су допринели погоршању билатералних односа, након тога следи анализа „Закона Магницког“ и „Дима Јаковљев“ (*Дмитрий А. Яковлев*) закона који је забрањивао америчким грађанима да усвајају руску децу, који су додатно оптеретили америчко–руске односе. Централни део поглавља посвећен је детаљном разматрању еволуције украјинског питања од стицања независности Украјине 1991. године до анексије Крима 2014. године. Последњи сегмент

поглавља усмерен је на ескалацију украјинске кризе, анексију Крима, почетак рата у Донбасу и одговор друге Обамина администрације према руским спољнополитичким потезима на постсовјетском простору.

Пето поглавље под насловом *Односи Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у време друге администрације Барака Обаме, студија случаја украјинска криза (2013–2017)* описује и објашњава дешавања у Украјини услед којих су односи између САД и Русије пали на историјски минимум још од Хладног рата. Имајући у виду предмет докторске дисертације, ово поглавље чини кључни део истраживања. Примењена је теорија неокласичног реализма у смислу расподеле моћи у међународним односима, анализе великих стратегија САД и Русије и улоге појединаца (Обаме, Медведева и Путина) како би се сагледали узроци погоршања односа а наручито у контексту избијања и ескалације украјинске кризе. Поглавље анализира Споразуме у Минску и њихов ограничени утицај на деескалацију сукоба, као и излазак Русије из Споразума о конвенционалним снагама у Европи, што је додатно изазвало кризу у европској безбедносној архитектури после Хладног рата. Посебна пажња посвећена је руској интервенцији у Сирији и реакцији САД и међународне заједнице уз помоћ НАТО свеобухватног програма помоћи Украјини. Извршена је анализа америчких председничких избора 2016. године. На крају рада приказани су резултати Обамина друге администрације до почетка администрације Доналда Трампа.

Закључак представља завршну целину докторске дисертације и обједињује кључне налазе спроведеног истраживања. У овој целини сумирани су резултати истраживања и емпиријски налази са посебним освртом на степен у којем су постављене хипотезе потврђене, делимично потврђене или оповргнуте. Указано је и на значај који остварени научни и друштвени резултати ове дисертације имају за будућа истраживања и разумевања америчко–руских односа.

4. Методе које су примењене у истраживању

У овој докторској дисертацији примењен је скуп општенаучних метода у складу са предметом и циљевима дисертације. Од основних метода укључена је анализа, из разлога што растављамо предмет истраживања и његове чиниоце на саставне делове, као и синтеза којом смо повезали те делове у нову структуру, односно закључак. Затим, дедукција, која долази до изражаја у примени теоријског оквира на предмет истраживања, и индукција, којом се утврђује постојање односно непостојање индикатора за проверу хипотеза. Коришћене су дескриптивна и експликативна анализа, уз посебну примену компаративног метода ради упоредног сагледавања америчке и руске спољне политике. Анализа садржаја била је кључна за проучавање званичних изјава и дискурса државних званичника Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у периоду друге Обамина администрације (2013–2017), са посебним освртом на украјинску кризу. Метод студије случаја коришћен је као основна оперативна метода за анализу односа две државе кроз

призму украјинске кризе као кључног емпиријског примера. Методе коришћене у раду налазе се у корелацији са предметом истраживања због чега је извршена научна дескрипција три нивоа анализе: међународног, државног и појединачног. Оквир методолошког приступа заснован је на реконструкцији спољнополитичких одлука које је спровело највише америчко и руско државно руководство у периоду од 2013. до 2017. године.

Извори података: У дисертацији су коришћене монографије и зборници научних радова, научни чланци, као и извештаји, стратегије и саопштења за јавност релевантних институција попут Стејт департмента и Беле куће. Коришћена су јавно доступна званична документа председника Барака Обаме и Владимира Путина, као и јавно доступна архивирана грађа Стејт департмента и руских институција од 2013. до 2017. године. Од значаја за дисертацију су релевантни званични извештаји америчког Конгреса.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације

Докторска дисертација мср Еме Крактус је у потпуности испунила постављена очекивања и остварила задате научне циљеве. Хипотезе постављене у почетној фази истраживања су додатно конкретизоване и теоријски поткрепљене научном анализом. У складу са тим, потврђене су постављене хипотезе овог истраживања. Истовремено, отворен је простор за будућа истраживања и разумевања ширег контекста америчко – руских односа, као и пројекција начина на који ће се ови односи одвијати у будућности. Иако је ова тема у академској литератури већ добила извесну пажњу, у оквиру српског академског простора она је и даље недовољно истражена, посебно када је реч о сагледавању овог периода из угла неокласичног реализма и кроз упоредну анализу наратива у Вашингтону и Москви. Управо у томе лежи најважнији допринос ове дисертације, јер су се односи САД и Русије у датом периоду приказали аналитички, критички и у духу научне објективности.

6. Закључак

На основу изведеног истраживања, може се тврдити да је кандидаткиња показала смисао за научно-истраживачки рад и продубљено разумевање билатералних односа Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у периоду од 2013. до 2017. године у контексту украјинске кризе.

Одабрана тема докторске дисертације је актуелна, научно потребна, друштвено оправдана и у складу је са до сада показаним научним интересовањем мср Еме Крактус. Она представља самосталан истраживачки рад о билатералним односима Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације у периоду од 2013. до 2017. године.

У дисертацији је приметна амбиција кандидаткиње, како у погледу научних циљева тако и у погледу схватања друштвене потребе да се истражи предмет дисертације. Реч је о

изузетно актуелном истраживању које може бити од научне и шире друштвене користи и подстицај за даља научна истраживања односа Сједињених Америчких Држава и Руске Федерације.

Структура садржаја дисертације поштује принципе општости и конкретизације истраживања и начела прецизности, реалности и ограничења. Она омогућава свођење предмета истраживања у научно прихватљиве оквире за спознају и одређење појава, и приказ резултата истраживања. Садржај предмета дисертације је правилно структуриран, те омогућава реализацију постављених циљева.

Коришћена литература дала је веома добру грађу за израду докторске дисертације, те учвршћује закључак Комисије о свеобухватно исправној методолошкој усмерености кандидаткиње.

Постигнути резултати истраживања кандидаткиње мср Еме Крактус представљају допринос, како у смислу ваљаног обухвата теме, тако и у стварању могућности њеног даљег и још дубљег сагледавања.

Анализом и критичком оценом докторске дисертације, Комисија закључује да је дисертација мср Еме Крактус написана у складу са усвојеном пријавом и одобрењем Наставно-научног већа Факултета политичких наука Универзитета у Београду.

На основу укупне и критичке оцене садржаја докторске дисертације, чланови Комисије оцењују да докторска дисертација кандидаткиње мср Еме Крактус представља самостално научно дело, па су се у складу са тим стекли сви неопходни услови за њену јавну одбрану.

У Београду, 25. 7. 2025. године

Комисија

др Миша Стојадиновић

доц. др Стеван Недељковић

доц. др Марко Дашић
